

ע"פ 1541/03/15 - רונית אברזל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 1541-03-15 אברזל נ' מדינת ישראל
לפני: כב' הנשיא אברהם טל -אב"ד
כב' השופטת זהבה בוסתן
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
המעוררת רונית אברזל
נגד המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

כללי

1. לפנינו ערעור על פסק הדין בת.פ. 980-12-11 (בית משפט השלום ברמלה) מיום 19/10/14 לפיו הורשעה המערערת בתקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 273 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובהפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287 בחוק העונשין, ונדונה ל-4 חודשי מאסר בפועל, 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור עבירת אלימות או עבירה לפי סעיף 287 בחוק העונשין, פיצוי בסך 2000 ₪ וקנס בסך 1500 ₪.

הערעור מופנה הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי חומרת העונש.

2. המערערת הורשעה לאחר שמיעת ראיות, בכך שבתאריך 05/12/10 בשעה 21:00 בקירוב הגיעה לנמל התעופה בן גוריון כשהיא רכובה על אופנוע לאחר ששתתה אלכוהול. בהתקרבה לשער הכניסה לנמל התעופה, הורו לה המאבטחים, אשר הוסמכו לכך כדין, לעצור אך המערערת לא נשמעה להוראות המאבטחים, לא עצרה את כלי הרכב והמשיכה בנסיעתה אל תוך נמל התעופה לכיוון טרמינל 3. בעקבות הדברים הללו, הוזעקו למקום כוחות אבטחה ומשטרה, וביניהם הגיע למקום השוטר ניסים אביאל (להלן: "**השוטר ניסים**"). משנעצרה המערערת ולאחר שהשוטר ניסים ביקש לעצור אותה, סטרה לו המערערת בפניו.

פסק הדין של בית משפט קמא

3. לאחר סקירת העדויות שנשמעו לפניו, קבע בית משפט קמא כי המערערת עברה עבירה של הפרת הוראה חוקית בכך שלא נשמעה להוראותיהם של המאבטחים בשדה התעופה לעצור, והמשיכה בנסיעתה אל תוך שדה התעופה לכיוון טרמינל 3.

4. אשר לעבירה של תקיפת שוטר במילוי תפקידו קבע בית משפט קמא כי הוא מעדיף את גרסאותיהם של

השופט ניסים ושל השופטת נופר צרפתי (להלן: "השופטת נופר"), שהיתה עדה לאירוע, לפיהן המערערת סטרה בפניו של השופט ניסים, על פני עדותה של המערערת, אשר הכחישה את דבר התקיפה.

5. בית משפט קמא קבע בהכרעת דינו כי נתגלו סתירות בעדותה של המערערת, אשר העיבו על אמינות גרסתה בעיניו. בית משפט קמא התייחס לדברי המערערת, שטענה במהלך עדותה כי אין לה הרשעות קודמות, בעוד שגיליון הרישום הפלילי שלה מלמד אחרת. סתירות נוספות מצא בית משפט קמא בטענות המערערת בדבר תקיפה מינית שחוותה, לכאורה, במהלך המפגש עם השופטים וקבע כי הגם שהוא אינו קובע כל ממצא עובדתי לגבי שאלת תקיפתה של המערערת, הרי שהסתירות שהתגלו בעדותה והעיתוי המאוחר שבו בחרה להעלות את טענותיה, מעיבים על אמינותה ומפחיתים ממשקל עדותה.

6. בית משפט קמא זיכה את המערערת מעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, אשר הופיעה בכתב האישום המקורי, וקבע כי המשיבה לא עמדה בנטל להוכיח שהמערערת נהגה בכלי רכב כשהיא "שיכורה" כהגדרת סעיף 64ב' בפקודת התעבורה, מן הטעם שלא מתקיימת לגביה "חזקת השכרות" הנובעת מסירוב לבצע את אחת הבדיקות לאיתור אלכוהול, ובהעדר ראיה בדבר ריכוז האלכוהול שהיה בגופה בעת הנהיגה. העובדה שנדף מהמערערת ריח אלכוהול, בשילוב עם ביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית ותקיפת שופט, אינן מספיקות כדי ללמד על שכרותה לצורך הרשעה בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

7. בגזר הדין קבע בית משפט קמא כי שתי העבירות שבהן הורשעה המערערת הן חלק ממסכת עובדתית אחת ומהוות "אירוע אחד". לפיכך, קבע בית משפט קמא, מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, המתייחס לשתי העבירות.

בהתבסס על פסיקה, שאותה סקר בגזר הדין, קבע בית משפט קמא כי מתחם העונש אשר לו טענה המאשימה, הוא מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירות נושא הרשעת המערערת. מתחם זה נע בין מספר חודשי מאסר בודדים לבין 9 חודשי מאסר בפועל. בית משפט קמא ציין כי לא מצא נסיבות חריגות שיש בהן כדי להצדיק סטייה ממתחם זה, לא לקולא ולא לחומרא.

8. אשר לגזירת העונש בתוך המתחם הובאה בחשבון הרשעתה הקודמת של המערערת בעבירות נגד שופטים, אשר דומות במהותן לעבירות שביצעה במקרה הנדון.

בעבר הושת על המערערת עונש מאסר מותנה, כך שכבר ניתנה לה הזדמנות שלא לרצות מאסר בפועל בגין עבירה של תקיפת שופט, ולכן לא ניתן להסתפק בעונש מותנה בלבד.

9. לקולת העונש שקל בית משפט קמא את העובדה שהרשעתה האחרונה של המערערת הייתה בשנת 2002 בגין עבירות שבוצעו בשנת 1999 וקבע כי פרק הזמן שחלף מאז ההרשעה האחרונה הוא משמעותי וראוי שייזקף לזכותה.

גם ביחס לעבירות הנוכחיות קבע בית משפט קמא כי חלוף הזמן מאז ביצוען הינו משמעותי, שכן מאז מועד ביצוע העבירות ועד למועד גזר הדין חלפו כארבע שנים ונתון זה הובא אף הוא בחשבון השיקולים לקולת עונשה של המערערת.

10. בגזר דינו ציין בית משפט קמא כי העונש הראוי בנסיבות המקרה הוא עונש מאסר בפועל אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות והורה על קבלת חוות דעת של הממונה על עבודות שירות לבדיקת כשירותה של המערערת לריצוי המאסר בדרך זו.

בחוות הדעת, אשר הוגשה בעניינה, צוין כי המערערת נמצאה מתאימה מבחינה רפואית לביצוע עבודות שירות, אולם היא הביעה התנגדות לבצען בטענה שמדובר ב"עבודה בכפיה". לאור התנגדותה המפורשת, נמצאה המערערת בלתי כשירה לביצוע עבודות שירות ובית משפט קמא נאלץ להשית עליה עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

נימוקי הערעור

11. הערעור על הכרעת הדין מכון כנגד הרשעת המערערת בעבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, ואינו מתייחס לעבירה הנוספת של הפרת הוראה חוקית ששבה הורשעה המערערת.

12. המערערת טוענת כי שגה בית משפט קמא כאשר העדיף את גרסתו של השוטר ניסים על פני גרסתה ועל יסוד זה הרשיע אותה בעבירת התקיפה.

לטענת המערערת, קביעתו של בית משפט קמא התבססה על סתירות שמצא בעדותה, אשר הביאו להפחתת משקלה. אולם, עיון בהכרעת הדין מלמד כי חלק מאותן סתירות נסובו סביב אמירה בודדת בעדותה לפיה אין לה הרשעות קודמות בעבירות אלימות, אמירה שנתגלתה בדיעבד כלא נכונה.

למערערת יש הרשעה אחת בלבד משנת 2002, המתייחסת לאירוע משנת 1999. לאור חלוף הזמן המשמעותי מאז אותו אירוע, טעה בית משפט קמא כאשר שלל את אמינותה של המערערת על סמך אמירה אחת בעדותה הנוגעת להיעדר הרשעות קודמות.

13. בית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לסתירות שנתגלו בעדותו של השוטר ניסים, ובכלל זאת סתירות בין דבריו לבין עדויות המאבטחים ולעדויות של השוטרת נופר ועל אף הסתירות הללו, בחר להעדיף את גרסתו של השוטר על פני גרסתה של המערערת.

14. בית משפט קמא לא נתן משקל ראוי לטענות המערערת בדבר תקיפתה על ידי השוטרים, תקיפה שלטענתה גרמה לה לחבלות, ולכך שלפי גרסתה האירוע שבו הותקפה על ידי השוטרים הוא אירוע נפרד מאירוע הסטירה ואירע אחריו.

במהלך עדותה בבית משפט קמא הציגה המערערת מסמכים רבים המלמדים על חבלות שנגרמו לה כתוצאה מאלימות השוטרים כלפיה ועל כן, לטענתה, היה על בית משפט קמא לתת לכך משקל לעניין מהימנות גרסתו של השוטר ניסים.

15. לעניין גזר הדין טוענת המערערת כי שגה בית משפט קמא בקביעת מתחם הענישה ההולם. בית משפט קמא קיבל, שלא בצדק, את טיעוני המאשימה וקבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין מספר חודשי מאסר בודדים עד ל-9 חודשי מאסר בפועל. בית משפט קמא לא התייחס באופן מפורט לנסיבות ביצוע העבירות ולענישה מקלה שהוטלה בנסיבות דומות, כאשר הרף התחתון של מתחם העונש הראוי הוא ענישה צופה פני עתיד ולא מאסר בפועל, כפי שקבע בית משפט קמא.

16. לעבירה בה הורשעה המערערת לא קדם תכנון ואין מדובר בעבירה אשר יש בה פוטנציאל לגרימת נזק. המערערת שיתפה פעולה עם המאבטחים מיד לאחר שנעצרה כך שבפועל לא נגרם נזק כלשהו. מעדויותיהם של המאבטחים עולה כי מדובר באירוע ששכיחותו היא בין 5 ל-7 פעמים בחודש, דבר המלמד על רף החומרה הנמוך של העבירה. בנוסף, המערערת לא פרצה מחסום סגור אלא עברה בנתיב תחבורה פתוח, אשר בו מוצב תמרור עצור ומאבטח עומד בסמוך לו. גם נסיבות אלה מלמדות על עבירה המצויה ברף הנמוך.

17. ביחס לעבירת תקיפת השוטר - מעשה התקיפה שבגינו הורשעה המערערת הוא סטירה שסטירה לשוטר בעת מילוי תפקידו. המערערת טוענת כי מבלי להקל ראש במעשה, מדובר באירוע בודד כלפי שוטר יחיד, אשר לא קדם לו תכנון ולא נגרם נזק בגינו. היה בכל אלה כדי להוות משקל לקולא בקביעת מתחם העונש ההולם אך לא ניתן להן המשקל ההולם.

18. בית משפט קמא שגה בכך שלא התייחס לטענות המערערת בדבר אלימות שהופעלה כלפיה ע"י השוטרים ולא נתן להן משקל בעת קביעת מתחם העונש ההולם. משלא הופרכו טענותיה בדבר התקיפה כלפיה, היה על בית המשפט להביא אותה בחשבון השיקולים לקולא בקביעת מתחם העונש.

19. בית משפט קמא שגה אף בכך שקבע את מתחם העונש על סמך פסיקה המתייחסת לעבירות חמורות הרבה יותר מהעבירות בהן הורשעה המערערת, כמו גם על סמך החלטות שבהן נדונו נאשמים בגין שורה של עבירות נוספות על עבירת תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו.

20. בית משפט קמא לא התייחס לנסיבותיה האישיות של המערערת ולסיכויי השיקום שלה. מדובר במערערת אשר נסיבות חייה האישיות קשות ביותר.

לחובת המערערת, כיום בת 39, הרשעה קודמת אחת בלבד בגין מעשים שביצעה בשנת 1999, דהיינו, לפני כ-16 שנים. המערערת יתומה מהורים ומצבה הכלכלי קשה.

ההליך הפלילי שהתנהל נגדה הביא אותה למצוקה נפשית וכלכלית וכיום היא עושה כל שביכולתה על מנת להשתקם ממצב זה. המערערת לא ריצתה מעולם עונש מאסר בפועל ואין ספק כי ריצוי עונש מסוג זה יביא לפגיעה נוספת בה.

לאור נסיבות אלה, היה על בית משפט קמא להשית עליה עונש צופה פני עתיד ולא מאסר מאחורי סורג ובריח.

תגובת המשיבה

21. הכרעת הדין בעניינה של המערערת מבוססת על מצאי מהימנות.

הבסיס הראייתי להכרעת הדין הן עדויות השוטר, אשר הותקף, ועדות שוטרת נוספת שנכחה במקום. בית משפט קמא שמע את עדויות הצדדים והעדיף את גרסאותיהם של השוטרים על פני גרסתה של המערערת ובכך אין להתערב.

22. אשר לטענת המערערת בדבר סתירות כביכול בין עדויות השוטרים לעדויות המאבטחים, הרי שהמאבטחים כלל לא נשאלו בחקירה הנגדית על אירוע התקיפה. לא ברור אם הם נכחו במקום שבו אירעה התקיפה או

אם הם היו שם בזמן הרלוונטי והתקיפה אינה מתוארת בדו"חות שערכו או בעדויותיהם. העובדה שהתקיפה אינה מוזכרת בעדויות המאבטחים אינה מלמדת שאירוע התקיפה לא קרה ומסקנתה של המערערת, המבקשת ללמוד מכך שהמאבטחים היו במקום ולא ראו דבר, אינה עולה מפרוטוקול הדיונים והיא מרחיקת לכת.

23. שלא כטענת המערערת, אין מדובר באירוע שכיח. אמנם קורים מקרים שבהם רכב לא עוצר לבדיקה בשער, אך בדרך כלל רכב שעובר את המחסום נעצר לאחר מטרים ספורים. כעולה מהעדויות בתיק, אירוע שבו מתפתח מרדף המתנהל עד למרחק של 4-5 קילומטרים מהשער, הוא נדיר וכמעט אף פעם לא קורה.

24. גרסתה של המערערת היא גרסה מתפתחת ורצופת סתירות.

טענותיה ביחס לתקיפת השוטרים כלפיה עלו רק בשלב מאוחר ולא נטענו במהלך חקירותיה במשטרה או במהלך חקירתה הראשית בבית המשפט.

25. אשר לעונש, מדובר באירוע חריג שהוגדר בשדה התעופה "אירוע חירום" וכוחות ביטחון הוזעקו בגינו למקום. המערערת עברה עבירות חמורות ותקפה שוטר שמילא את תפקידו, דבר המבטא את חוסר המורא שלה מפני החוק.

בעברה של המערערת הרשעה בתקיפת שוטרים, אשר בגינה הוטל עליה עונש מאסר מותנה. דומה כי לא היה בכך די כדי להרתיע אותה מלבצע עבירות נוספות. המערערת לא הביעה חרטה על מעשיה והיא אינה לוקחת אחריות עליהם. בהליך בבית משפט קמא הוצע למערערת לפנות לממונה על עבודות שירות, אולם המערערת סירבה לבצע עבודות שירות ובית משפט קמא נאלץ להשית עליה עונש מאסר בפועל.

דין והכרעה

הערעור על הכרעת הדין

26. טענתה העיקרית, ולמעשה היחידה, של המערערת כלפי הרשעתה בעבירה של תקיפת שוטר היא כי שגה בית משפט קמא בכך שנתן אמון בעדותו של השוטר ניסים, אשר תאר את תקיפתה של המערערת אותו, והעדיף אותה על פני עדותה של המערערת. מדובר בטענה התוקפת ממצאי מהימנות שאותם קבע בית משפט קמא על סמך התרשמותו מעדויות השוטר והשוטרת ומעדות המערערת בפניו.

27. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית. הטעם לכך נעוץ בעובדה שהערכאה הדיונית, אשר שומעת את העדים ומתרשמת מהם באופן בלתי אמצעי, היא זו אשר בידה הכלים הטובים ביותר לקבוע ממצאים אלה. התערבות ערכאת הערעור בקביעת הממצאים העובדתיים תיעשה רק במקרים חריגים, בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות, או אם הגרסה העובדתית שהתקבלה על ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת.

28. וכך נאמר בעניין זה בע"פ 936/14 **אמבסגר אברהם נ' מ"י** (31.8.2014):

"נחזור ונזכיר, בהקשר זה, את ההלכה המושרשת לפיה לא בנקל תתערב ערכאת הערעור

בממצאי עובדה ובקביעות מהימנות שנעשו על-ידי הערכאה הדיונית. זאת, בשל היתרון האינהרנטי המוקנה לערכאה הדיונית, אשר יכולה להתרשם באורח בלתי אמצעי מן העדים, מהאופן שבו הם מסרו את עדותם, מהתנהגותם על דוכן העדים, וכיוצא באלה דברים (ראו, למשל, ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013); ע"פ 9468/10 פלוני נ' מדינת ישראל (16.4.2012); ע"פ 6577/10 פלוני נ' מדינת ישראל (28.11.2013); ע"פ 2016/12 לויגולף נ' מדינת ישראל").

(ראה גם ע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18/1/09), ע"פ 41770/14 אגייב נ' מדינת ישראל, סעיף 32 לפסה"ד מפי כב' השופט ג'ובראן (5/11/15) וע"פ 6244/12 סבאענה נ' מדינת ישראל, סעיפים 18-19 לפסה"ד מפי כב' השופט דנציגר).

29. לא מצאנו כי במקרה שלפנינו חל אחד מבין החריגים לכלל "אי ההתערבות" הנ"ל (ראה ע"פ 8164/09 אבשלום נ' מדינת ישראל (8.9.2011) ו-ע"פ 6399/10 פלוני נ' מדינת ישראל (15.7.2012)). כאמור, בית משפט קמא ביסס את ממצאיו העובדתיים על התרשמותו החיובית מעדויות השוטרים, מחד, ועל התרשמותו השלילית מעדותה של המערערת, מאידך. בית משפט קמא בחר לתת אמון בגרסתם של השוטרים ולדחות את גרסתה של המערערת, ואיננו רואים מקום להתערבותנו בממצאיו אלה.

30. גם אם נכונה טענת המערערת כי קיימות סתירות כאלה או אחרות בין עדותו של השוטר ניסים ובין עדותה של השוטרת נופר, או בין עדויות השוטרים ובין עדויות המאבטחים, אין בכך כדי להביא לדחיית הגרעין העיקרי והמרכזי של עדות השוטר ניסים לפיה הוא הותקף על ידי המערערת.

יתר על כן, הסתירות לכאורה שעליהן הצביעה המערערת, נוגעות אך ורק לשלב שבו היא הזדהתה בפני המאבטחים, דהיינו, האם עשתה כן טרם הגעת השוטרים למקום או לאחר מכן, אך הן אינן מתייחסות לאירוע התקיפה עצמו. לפיכך, אין מדובר בסתירות מהותיות שיש בהן כדי להשפיע על הרשעתה של המערערת.

31. לכך יש להוסיף כי גם עדותה של המערערת אינה חפה מסתירות, כפי שאלה תוארו בהכרעת הדין של בית משפט קמא ובטיעוני המשיבה. גרסתה של המערערת התפתחה לאורך הזמן וטענותיה בדבר תקיפתה על ידי השוטרים עלו בהדרגה.

נוסף על כך, המערערת העידה בבית משפט קמא כי אין לחובתה הרשעות קודמות בעוד שבדיעבד התברר כי לחובתה הרשעה קודמת בעבירות דומות, לרבות תקיפת שוטר. סתירות אלו מחזקות את ממצאיו של בית משפט קמא באשר לאמון שנתן בדבריהם של השוטרים.

32. לאור כל האמור לעיל, לא מצאנו כל נימוק להתערב בממצאיו של בית משפט קמא, ולפיכך אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

33. אשר לערעור על העונש, איננו סבורים כי יש מקום לקבל את טענת ב"כ המערערת לפיה ניתן להסתפק במקרה זה בענישה צופה פני עתיד.

34. האירוע שבגיניו הורשעה המערערת הוא אירוע חריג, כעולה מעדויותיהם של המאבטחים. לא מדובר רק במעבר המערערת את שער הכניסה לשדה התעופה ואי ציות להוראות המאבטחים לעצור. מדובר במרדף של ממש, שהתנהל למרחק של מספר קילומטרים בשטח שדה התעופה, אירוע חמור שהצריך הזעקת כוחות ביטחון למקום, הפעלת נוהל חירום ואף עלול היה להסתיים בירי (עמ' 16 ש' 4-1 וכן ש' 20-22 בפרוטוקול מיום 25/05/14; עמ' 19 ש' 6-2 בפרוטוקול).

35. אם אין די בכך, הרי שהמערערת תקפה שוטר בעת מילוי תפקידו, מעשה חמור בפני עצמו, המצביע על זלזול המערערת בגורמי אכיפת החוק, ומייצג תופעה אשר לא ניתן להשלים עמה. חומרה מיוחדת יש לייחס למעשה זה לאור הרשעתה הקודמת של המערערת בעבירת אלימות כלפי שוטר, על אף חלוף הזמן מאז אותה הרשעה.

36. סבורים אנו, לפיכך, כי העונש אשר הושת על המערערת - 4 חודשי מאסר, בצירוף מאסר מותנה, קנס ופיצוי - הוא עונש הולם את נסיבות העבירה, המביא בחשבון אף את נסיבותיה האישיות.

יתר על כן, העובדה כי המערערת, עת הוצע לה לרצות את עונש המאסר שהוטל עליה בדרך של עבודות שירות, סירבה לשתף פעולה עם הממונה על עבודות השירות, ראוי היה שתעמוד בעוכריה.

37. עם זאת, לפני משורת הדין, ולפי שבנימוקיו ציין בית משפט קמא כי היה בדעתו לאפשר למערערת לבצע את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות אך הדבר נמנע עקב חוסר שיתוף הפעולה מצד המערערת, ומאחר שבמהלך הדיון לפנינו נמלכה המערערת בדעתה והביעה נכונותה לרצות את עונש המאסר שהושת עליה בדרך של עבודות שירות, ככל שיידחה ערעורה על הכרעת הדין, החלטנו להפנות את המערערת פעם נוספת לממונה על עבודות שירות על מנת שיבחן התאמתה לעת הזו לביצוע עבודות שירות.

המזכירות תעביר העתק מפסק דין זה לממונה על עבודות שירות על מנת שיחווה דעתו בדבר אפשרות ריצוי עונש המאסר שהוטל על המערערת בדרך של עבודות שירות, וכן יקבע מקום ומועד תחילת ביצוען.

נקבע לדיון בחוות דעת הממונה ביום 10.1.16 בשעה 09:00.

המערערת הוזהרה כי עליה להתייצב בפני הממונה על עבודות שירות במועד אליו תוזמן ולהתייצב לדיון הנדחה ללא הזמנה נוספת.

ניתנה היום, יז' כסלו תשע"ו (29 נובמבר 2015) במעמד ב"כ הצדדים והמערערת.

שמואל בורנשטיין, שופט

זהבה בוסתן, שופטת

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**